

โลกนี้คือที่สำหรับสร้างบารมี

การ

ถวายมหาสังฆทาน ถวายไทยธรรม เป็นบุญที่ยิ่งใหญ่ เพราะพระเถรานุเถระแต่ละรูปนั้นท่านได้สั่งสมบุญ บารมีมายาวนานนับภพนับชาติไม่ถ้วน บำเพ็ญเนกขัมมบารมี เรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ หลายรูปเป็นผู้มีทั้งคุณธรรม และคุณวิเศษในตัว เพราะฉะนั้นนะ เราได้ถวายอุกเนื่อนาบุญ อุกทักษิไณยบุคคล บุญจึงจะนับจะประมาณมิได้

บุญบารมีทั้งหมด ตั้งแต่ปฐมชาติที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ สร้างบุญบารมีเรื่อยมา นับภพนับชาติไม่ถ้วน จนกระทั่งถึง ปัจจุบันนี้ บุญล่าสุดที่เราทำผ่านมา รวมเป็นกระแสน้ำแห่ง ความบริสุทธิ์ที่มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ ขจัดทุกข์โศกโรคภัย กิเลสอาสวะ อวิชชา ความโลภ ความโกรธ ความหลง นิเวรณ ทั้ง ๕ วิบากกรรม วิบากมาร ที่ทำให้เกิดเป็นอุปสรรคในการ

ดำเนินชีวิตของเรา ให้ละลายหายสูญไปให้หมด เหลือแต่
ความบริสุทธิ์ ที่ผุดเกิดขึ้นในกลางกายฐานที่ ๗ เป็นดวงสว่าง
กลมรอบตัว เหมือนดวงแก้วกายสิทธิ์ ขนาดเล็กเท่ากับดวงดาว
ในอากาศ เช่นดาวพระศุกร์หรือดาวประจำเมือง เป็นต้น
ขนาดกลางเท่ากับพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ ที่ปราศจากหมู่เมฆ
ขนาดใหญ่ก็ขนาดพระอาทิตย์ยามเที่ยงวัน มีความสว่างไสว
แล้วก็ใสบริสุทธิ์ ประดุจเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีตำหนิ
ไม่มีขีดข่วนคล้ายขนแมว ทั้งใส ทั้งบริสุทธิ์ ทั้งสว่าง เป็น
แสงแก้วที่เนียนตา ละมุนใจ ไม่เคืองตาเคืองใจเหมือนเรา
ลืมหินดูดวงอาทิตย์

ความสว่างไสวที่ปรากฏเกิดขึ้น เป็นความบริสุทธิ์เบื้องต้น
ของเรา ซึ่งเป็นต้นทางสายกลางที่จะไปสู่อายตณนิพพาน
แล้วจะเข้าถึงที่พึงที่ระลึกภายใน คือ ถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ
สังฆรัตนะ ซึ่งเป็นแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา เป็นที่พึงที่
ระลึกของเราอย่างแท้จริง

เปลี่ยนแปลงมาอิสระ พ้นจากการบังคับบัญชาของ
พญามาร เป็นแหล่งกำเนิดของความสุข ที่จีรังยั่งยืนเป็นอมตะ

พระรัตนตรัยนี้แหละเป็นแก่นของพระพุทธศาสนา เป็นที่พึ่ง
ที่ระลึกของเรา และสรรพสัตว์ทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่ง
ที่ระลึกเท่านี้หรือยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว อยู่ในเส้นทางสายกลาง
ที่มีจุดเริ่มต้นเป็นดวงใสๆ บริสุทธิ์ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ได้ชื่อ
ว่าเห็นความบริสุทธิ์ของเส้นทางสายกลางภายใน ที่เรียกว่า
อริยมรรค ทางของพระอริยเจ้า หรือเรียกว่า วิสุทธิมรรค หรือ
วิมุตติมรรค ทางแห่งความหลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาส
ของพญามาร ตั้งแต่หลุดพ้นความทุกข์เรื่อยไปเลย ตามลำดับ
กิเลสชั้นหยาบจนกระทั่งถึงชั้นละเอียด จะหลุดพ้นได้
เมื่อเราเข้าไปสู่เส้นทางสายกลางภายใน ด้วยวิธีหยุดใจของ
เราไว้ที่จุดกึ่งกลางของดวงธรรม เบื้องต้นของความบริสุทธิ์
ภายใน

บุญนี้เป็นสิ่งที่เราจะต้องสั่งสมเอาไว้ให้มากๆ ซึ่งเรา
ทราบกันดีอยู่แล้วว่า ถ้าบุญบารมีมาก อุปสรรคก็มีน้อย ถ้า
บุญบารมีน้อย อุปสรรคของชีวิตก็มีมาก เราจะสร้างบารมีได้
สะดวกสบายก็ต้องอาศัยเสบียง อาศัยสมบัติ

มหาสมบัติยิ่งมีมากเท่าไร ก็ยิ่งอำนวยความสะดวก

ในการสร้างบารมีให้ครบถ้วนบริบูรณ์ ๓๐ ทักต์ เช่นทรัพย์จะได้มานั้น จะต้องได้จากการสร้างมหาทานบารมี การสร้างมหาทานบารมีจะมีได้ ก็ต่อเมื่อเอาชนะความตระหนี่ในใจ ความหวงแหนเสียดายทรัพย์ เอาชนะให้ได้ แล้วก็ทำถูกหลักวิชา ตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุญนั้นจึงจะเกิดขึ้นกับเรา

โลกใบนี้เป็นโลกสำหรับการสร้างบารมี ซึ่งมีเวลาจำกัดมาก เพราะฉะนั้น เราจะต้องใช้ทุกอนูวินาทีให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างบารมี ให้สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์มาพบพระพุทธศาสนา พบวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นวิชาที่จะทำให้เราพ้นจากบ่วงจากทาสของพญามาร ทำบุญในยุคที่มีพระพุทธศาสนา วิชาธรรมกายดังกล่าวนี้ เราจะได้บุญมากเป็นพิเศษ มากกว่าในยุคอื่นที่ไม่มีพระพุทธศาสนา ไม่มีวิชาธรรมกาย เราเกิดในยุคนี้ก็ถือว่าเป็นบุญลาภของเรา เราจะต้องใช้โอกาสที่มีนี้สั่งสมบุญบารมีของเราให้เต็มที่ ทำให้สุดกำลังสุดชีวิตไปเลย แล้วต้องสละทั้งทรัพย์ อวัยวะ และชีวิต ทั้งทำด้วยตัวเอง และชวนคนอื่นมาทำด้วย อย่างนี้ถึงจะเดิน

ตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและบัณฑิตนักปราชญ์ ในกาล
ก่อน ทำอย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา

ชีวิตหลังจากตายแล้วในสัมปรายภพ ไม่มีมีการทำ
มาค้าขาย มีแต่การเสวยผลแห่งการกระทำของเรา เพราะฉะนั้น
ให้ใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์ด้วยการสร้างบารมี

มีผู้ไม่รู้อย่างนี้อีกเยอะแยะมากมายก่ายกองทีเดียว ที่
รอคอยพวกเราอยู่ ถ้าเราไม่ทำหน้าที่ตรงนี้ก็น่าเสียดาย ที่
เพื่อนมนุษย์อีกมากไปอบายโดยที่ไม่รู้ตัว ฉะนั้นเราไปทำ
หน้าที่ตรงนี้ เท่ากับชี้หนทางสวรรค์ให้เขา แล้วก็ให้เขา सब
เปลี่ยนโลกียทรัพย์เป็นอริยทรัพย์ ที่สามารถนำติดตัวไปใน
ภพเบื้องหน้า ให้มีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป

ให้ได้สร้างบารมีขึ้นไปเรื่อยๆ เท่ากับช่วยชี้ทางสวรรค์
และความสว่างของชีวิต จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง

กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๕